

PAP BALÁZS

Tóth-Szabó Béla: Hihetetlen, de cukor nélkül iszom

Szemben minden addigi gondolatommal, elaludtam. Nyilván volt némi rásegítő ereje a söröknek, amiket gondolkodás közben pakoltam a gyomromba, talán még az a két tekila is belejátszott; de főképp a fejfájás mint a melegfront szerves tartozéka.

Arról álmodtam, hogy reggel lesz, izzadtan ébredek fel, borzalmas szagom van, és másnaposan gyújtok rá, picit tetézendő az egyébként ist.

Aztán reggel lett. A fotel magas karfájára rácsorgott egy kis nyál, belemártottam a nyakkendőmet, aztán beledobtam a tisztítóba szánt szatyorba.

Miképp álomban, rágyújtottam és nem voltam embernek tetsző. Aztán meghámoztam magam, tele lett az egész szatyor zakóval, inggel meg nadrággal, majd beálltam a zuhany alá.

Rádóltem a csempére, folyt a mellemen mindenféle klóros lé meg kurvakozmetikum elegye. Aztán megszagoltam bőröm és így, maradék fejfájással négyest adtam magamnak. Bedobtam a törölközőt a szatyorba, kerestem egy másikat, olyat, amivel szemben felmerülhetett a tisztaság gyanúja, találtam is, így maradt a négyes, aztán meg felspréztam magam négyötödre.

Az öltözés szinte kedvvel ment, és miután beleimádkoztam két kávét a gyomromba, megkötöttem a nyakkendőmet.

A szemkarikákat leszámítva leültem volna beszélgetni magammal. Aztán hagytam a volnát és a harmadik kávé után egy negyedik elfogyasztásában maradtunk.

Épp öblögettem a bögrét, amikor felkiabált a telefon. Persze Erna hívott, benézek-e hozzá hazafelé jövet vagy sem; mondtam, könnyen lehet, és leraktam a kagylót.

Rajta kívül semmi sem várt.

Ha nem számítjuk az italokat. Egy hete, mióta szabadságon voltam és megvettem az öltönyeim, azzal teltek a napok, hogy cukrászt bőven meghazudtoló eleganciával vetődtem a késődélutánba, hogy megnézzem, miként válik korahajnallá sok-sok lé elfogyasztása után.

Akkorra már nem nagyon tudott újat mondani.

Megint csengett a telefon, ezúttal Rita volt, hogy mennyire gondolom én öt komolyan, és miért nem hívom fel már vagy két napja.

Mondtam, annyira gondolom öt komolyan, hogy nem hívom fel már vagy két napja. Megkérdezte azt is, hogy ezt viccből mondom-e, azt válaszoltam, hogy viccelni sokkal jobban tudok, erre vadul lerakta, csak annyit fűzött hozzá, hogy akkor akár meg is baszhatnám az anyámat.

Én a ritmikus bűgásnak válaszoltam, hogy akkor akár tényleg.

Aztán kibokszoltam a cipőmet, majd kidobtam a cipőkrémes ingemet, húztam újat, és elhagytam a lakást, hadd játssza a fojtott morajt magában, amit a vízszűrők zümmögtek bele, némi csobogással kiegészítve.

Tíz perc múlva megint felhívott Erna, elmesélte, hogy fáj picit a hasa, és hogy ugye biztos, nem terhes.

Én szigorúan néztem a betonra, hogy ugye biztos, aztán megbeszéltük, talán inkább gyomortájt lehet a baj, lehet, hogy nem bírja a vajás krémeket; vagy a tejszínhabot. Aztán elvitatkoztunk azon, hogy ki szereti a másikat jobban, kiizzadtunk egy döntetlent, sárga lap nélküli találkozón, aztán összevesztünk, hogy ki tegye le, de szerencsére lemerült a telefonom – a döntetlen maradt.

Akkor a csokikrémmel összekent egyenruhám volt rajtam, épp az udvaron álltam, kijött ugyanis a tojásporallergiám, aztán visszamentem köhögni, hogy ne maradjon el a délutáni friss puncsrolád. Könyökkel egy kicsit túlrumaromáztam a töltelékét, Balázs sapkájával kellett leitatnom a felesleget, kapkodva, az anyag hajszálcsovéssége ellen hajtva reménytelenül, végül kisajtoltam belőle az extrát, eladható termék lett, táplálékszerű, kalóriadús és nem cseszett le Joli néni.

A mostról csak annyit, hogy Erna viszonylag jobbkedvű, boldogan lubickol kétháznyira anyuéktól, köztük mondjuk én – legalábbis olyan szeretnék lenni, mint a kis vöröshasú huszárom – meg egy furcsa, családba nem illő Kinosternon.

Azzal tölti idejét, hogy az étkezések közti szünetekben nehezen meghatározható kémiajú anyagot ereget a Kristal K10-es vízsűrőbe, de közvetlenül mégis maga köré.

Erna jelen állapotában hím és magányos, régenten nőstény volt és a feleségem.

Mindezt addig tudta hiba nélkül csinálni, amíg nem változtatta magát nehezen meghatározható kémiajú anyaggá valahol a Földközi-tengerben, ahol – vélhetően a sok konyak hatására – a tervezettnél sokkal több időt kénytelen tölteni.

Úgy és csakis úgy lehetett kellemes közelébe férkőzni, hogy meg kellett lelteni azt a pillanatot, amikor a még-nem-aklimatizálódottság állapotában fészkel, kényszerűen, némiképp komfortmentesen.

Olyankor kellett hozzábújási utat építeni, amikor még nem vette észre, hogy valahol huzatol a lénye, hogy éppen átjárható, olyannyira, mint a fantasy regények időkapui, amelyek előtt elaludtak a vérszomjas hercorjahuk, meg a lábat földbe gyökereztető büvölök, a dorinok.

Már megbocsásson nekem Erna, de sokáig olyan reménytelen céloom volt ő, mint a hülye eszkimóé, aki fejébe vette, hogy jégen, mínusz negyven fokban talál majd puha, jegesmedve-, foka-, vagy rozmárszart.

Az épp guggoló és jelentőségteljes mamlulással fejből kitekintő állatot tisztos távolságból észrevenni, megfigyelni, majd jégensprint, amelyhez fogható sport tán nincs is.

Persze a fenevad megfordul és csendes vagy alig hörgő, kárörvendős butasággal teleagatott pofájával lenyeli még ezt a szart a kedvünkért.

Már langyosnak sem nagyon nevezhető a kávé, de pár perce még langymelegnek tűnt. Pár perccel ezelőtt, amikor elhatározom, hogy megírom ezt itt. Barnás pác bőrömnek. Ez a munkacíme. Látjuk majd, mi lesz belőle.

Tulajdonképpen tudom, miről akarok írni. Többek között arról a napról, amikor Erna hasonöntött kávéval. Erre utalna a munkacím is – szándékom szerint. Annak a napnak a jelentősége igen csekély ugyan, mégis úgy érzem, tolul bennem a beszédkényszer.

Nem lehet betudni annyinak, hogy – sok másokkal együtt – én is rajongója vagyok a kávénak, s volt idő, mikor Ernának is – és azzal sem voltam egyedül –, a hasamat pedig viselem, hordozom, s nap mint nap jelentőséggel, és kalóriákkal töltöm fel, miképp megrögzött gasztronómus. A szakmai elkötelezettség természetesen nem indok semmire. Pláne ilyen irodalmi kiruccanásokat nem magyarázhat kellőképp. Mindegy.

Lehet, hogy jobb lenne máshogy hívni ezt, mint Barnás pác bőrömnek. Kortyok, illatok, falatok. Mondjuk így. Látjuk majd, mi lesz belőle.

Sosem is gondoltam volna, hogy mereven fogom bámulni egy számítógép billentyűzetét ahelyett, hogy késekkel, kanalakkal, tálakkal, meg habverőkkel serénykedjem a konyhában. Végére is azért kapom a fizetésemet, nem pedig másvalamiért.

Ami biztos, hogy Erna most a másik szobában alszik, manapság könnyen álmosodik, s sokat hasal vagy lebeg. Mélyre húzza a fejét, biztonságba helyezi. Biztos oka van rá.

Sokkal, sokkal fittebb volt akkor, amikor kávéval lelocsolta a hasamat. Aznap értem vissza egy másik országból, hosszú repülés után.

Annak idején – vagy negyven éve – nagybátyám odakint talált új otthonra, komoly zürök árán, őt látogattam meg. Ő nem foglalkozik étkezéssel, csak akkor, amikor megéhezik. Egy gyógynövényboltot üzemeltet Philadelphiában. Kicsit rögeszmésen.

Mindegy.

Amikor hazaértem, akkor öntött hason Erna. Ő nem volt velem kint, abban a másik országban, itthon volt és dolgozott, mert valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva szerette a munkáját. Azzal töltötte az idejét, hogy virágokat illesztgetett egymás mellé, vagy beszurkálta egy kis köröcskébe, ezért az emberek pénzt adtak, és mindenféle betonlapokra tették, miközben pityeregtek, vagy úgy csináltak, mint akik pityeregnek. Az egymás mellé tesztetett virágokon szokott lenni szalag is, amire olyanokat írnak rá, hogy „Emléked örökké él bennünk” meg olyanokat, hogy „Hiányoztok drága Apu, Anyu, Dönci”.

Más jellegű szalagokat is biggyesztetnek egymás mellé tett virágokhoz, de azok általában szárnál vannak összekötve, nem köröcskébe szurkálva. Erna ezeket nem szerette annyira. Szívesebben szurkált, mintsem madzaggal kötözzön.

Mikor megjöttem Philadelphiából, várt rám a repülőnél; csak egy szál virág volt nála. Cirmos szegfű. Nem volt mellette szalag sem. Nem kötözött rá semmit, sejtette, hogy hamarosan lenyakazom szegényt, mikor a bőröndömmel együtt próbálom betenni a Kocsi cso-

magtartójába.

•

Cukrász vagyok. Meg egy kicsit szakács is. Igen szórakoztatónak találok a szakmámat, olyannyira, hogy teljesen kielégített egészen addig, míg nem találkoztam Ernával. Ő volt az, aki miatt rákényszerültem, hogy szövegszerkesztőkbe gépeljek szavakat, melyeket én rakok általam szabadon meghatározott sorrendbe. Nem mondhatnám, hogy unatkoztam a dolog. Erna volt az, akit egyszer lenyűgöztek az eperszpotok, majd szerelmeskedett is velem, aztán pedig hozzám költözött, hozzám meg a teknősbékáimhoz. Erna, azt hiszem eléggé kedvelt engem. Én pedig őt kedveltem igen-igen. Azért kellett szövegszerkesztőkbe írnom és azért miatta, mert fejébe vette, hogy fejembe veteti, könyvet kell írnom Elektromechanikus cukrászat címmel. Szerzett egy szövegszerkesztőt, és leültetett elé.

– Mi az az elektromechanikus cukrászat? – kérdeznéd kedves fölém görbedő.

– Mi az az elektromechanikus cukrászat? – kérdeztem én akkor Ernától.

Akkor feküdt le a rekamiéra és inkább a fal felé fordult.

Én mellé ültem, és azt kérdeztem tőle, hogy de tényleg, mi az az elektromechanikus cukrászat.

Erre felém fordult és azt mondta, hogy a szűrőmotor, a marcipánfogaskerék meg az eperszpot.

•

Húsz éves voltam, amikor munkát kaptam a Kata cukrászdában. Egyszer, mikor hazamentem, egy fendőr álldogált az ajtónk előtt és akadozva beszélt. Zavartan tudakolta a szomszédasszonytól, hogy hol is dolgozom én. A szomszédasszony nem tudta megmondani. Sosem éreztem szükségét, hogy elmondjam neki. A rendőr dadogott, Margit néni pedig megragadta az alkalmat, hogy elmesélje, milyen nehéz sora volt szegénynek. Mindig elmesélte, hogy a férjének lelötte a fejét egy tank Sztárij Oszkolban. Szerinte ez tragédia volt.

Józsi bácsi, a másik szomszéd, mikor részegen jött haza a szerdai ultizásból, azt mondogatta, hogy jó ember volt az öreg Lajos. Együtt szolgáltak annak idején a háborúban. Ő hozta haza Lajos bácsi jegygyűrűjét. Mikor az átlagnál részegebb volt és az ultizós asztalon felejtette a kulcsát, nálunk aludt és elmesélte, hogy voltaképpen elcserélte a jegygyűrűt egy vekni kenyérért Lajos bácsival. Lajos bácsinak pedig nem lőtte szét a fejét egy tank. Lajos bácsi gutaütésben múlt ki, miközben épp egy nőt erőszakolt meg. A tankfejbelövést Józsi bácsi találta ki.

A rendőr topogni kezdett, amikor meglátott. Sosem találkoztunk annak előtte, mégis topoghatnékja lett. Elmondta, hogy szüleim és a húgom egy kamion alatt feküdtek még pár órája, abban az autóban, amit apám vett néhány éve. Az ütközés levágta a Kocsi utasterének tetejét hármójuk fejével együtt. Aztán megnyugtatóan, hogy a Kocsi még rendbehozható.

Mikor koszorút rendeltem, akkor találkoztam Ernával. Ő illesztette össze a koszorú vi-

rágait, és ő rakta fel rá a szalagot is. A koszorút én tettem egy betonlapra, és azt hiszem, nem színleltem a sírást.

Akkoriban egy igen régóta üzemelő – ahogy Jolika, a főnöknőm mondaná –, bejáratott cukrászdában kerestem kenyeremet, amely nevét furcsamód Jolika kislányáról kapta, Poglovszki Katalinról. No, nem Poglovszki cukrászda, vagy Pogi, esetleg Lovszki volt, hanem egyszerűen: Kata.

Jolika kislánya az akkoribanhoz képest régen, a megnyitás körül, még nyilván volt annyira bájos, illetve szépreményű, hogy egy bejáratandó édességyár elorozza becenevét, vagy legalábbis elvegye belőle a részét.

Pillanatnyilag úgy áll a dolog, hogy talán jobb lenne, ha Poglovszki néven futna a cég, tudniillik a család szintén erre a névre hallgató hímtagja, szegény megboldogult Ernő bácsi valószínűleg mind szexuálisan, mind intellektuálisan vonzóbb teremtmény galaxisunkban, mint egyetlen sarja; hozzá kell tennem rögtön, hogy koporsóban temették, amely némiképpen lelassítja a dehumanizációs procedúrát.

Kata manapság már elmúlt tizennyolc, pályáját munkanélküliséggel kezdte, úgy is fogja folytatni, bár tudja fene, lehet, hogy gyes lesz a következő állomás, pontosabban valami Nesze pénz, csak nevejed! mecénatúra az egyik állat barátja jóvoltából, ha ugyan kibogozzák a kölkök génszpirálját, és valamelyikük kénytelen lesz megfogalmazni a fenti döltbetűt. Nem teszem meg neki azt a szívességet, hogy megmutassam neki, hogy kell.

Joli néni jó főnökként inkább engem egrecéroztat, követel, mint a nemzőképességét férfiaságával együtt elvesztett végrehajtó, szerintem tíz éve nem látott már lisztet szegényke, én meg azt nézem, és inkább nézem is szorgalmasan, mint Jolikát hallgassam.

Volt idő persze, amikor Joli néni nem követelt, Kata pedig nem tartott állat barátokat, nem is olyan régen. Tizenhat éves korában igen bájos volt, még nem gondolta úgy, hogy kitepeti a szemöldökét, nem hízott az öve fölé körbe híg gipsszel töltött kotont (helyenként hurkás, helyenként rücskös, néhol pedig sima változatban). Gyalázat ne essék, nem láttam sosem úgy, hogy nekem címezte volna látványát, csak kilátszott a multifunkciós hasitrikócskából, amely egyszerre tartja a melleket, egyszerre játssza el a felsőruházat szerepét, ugyanakkor sárگا.

Mindegy, Kata akkor kvázi-szép volt. Most meg igen randa.

A ronda nők szenvedélyével veti rá magát állat barátaira, vagy közé, illetve akaratuk alá. Szexháziállat, valami olyasmi.

Mindegy, Kata akkor kvázi-szép volt. Egyszer még beszélgettem is vele. Vittem a konyhába a gígalisztet a vállamon Tóth-Szabóhoz méltatlan Molnár-imidzssel, közben beszélgetni kezdtem Katával, és ez eltartott egész nap. Ernás fény csillant a szemében, de kisült, hogy nem az volt fény, hanem körüle volt sok-sok árnyék.

Mindegy, ennyit a névadóról. A cukrászüzlet a városom északi peremén viselte a névadó nevét. Én jobbára a még északabbra levő mini cukrászüzemben tudtam elhelyezkedni. Itt tartottam a munkaruhámat, itt voltak a váltócipőim, ide jöttem reggel s innen indultam ha-

za délután, úgy, hogy útba ejtettem az árudát is, mert Jolika néninek kellett mindennap oda-fuvarozni egy furcsa dolgokkal teli nejlonzacskót.

A cukrászság nálunk amolyan hagyományféle. Mindig jól érezte magát a családom a konyhában.

Sőt nagyapám mesekönyvei olvasásán kívül csak ott érezte jól magát.

Jómagam szinte csak ott érzem jól magam. Legfeljebb kedvenc sörözöm asztalánál, meg ott, ahol éppen baszással foglalkozom.

Tehát – egész pontosan – jobbára a konyhában érzem jól magam.

Ez a szövegszerkesztő is a konyhában van, igaz, jól elrejtve.

Volt, amikor nem volt annyira elrejtve.

Szóval abból élek, hogy nap mint nap – gondolkodást lehetőleg messzire félretéve – elkészítem ugyanazokat a süteményeket, lehetőleg azokban a napszakokban, mikor minden nőrmális ember mással tölti az idejét. Hajnalban kelek, kicsit később elindulok munkába, s nem sokkal azután megérkezem. Keverek, kutyulok, töltök, vajazok, aztán egyszerűen csak hazamegyek.

Egy időben már nem csak abból éltem, hogy irracionális időben csörrent meg a vekkerem, s úgy hagytam ott ágyamat, hogy Ernát még szuszogni láttam a másik oldalon. Az izgalmasabb fele a maszokolással kezdődött. Amióta rájöttem, hogy cukrászkodás közben gondolkodni is lehet, több pénzem van, mint addig. Idétlen alakú tortákat készítettem, szigorúan kézzel, szigorúan sok pénzért.

Professzionális E. M. C.

A lakást emiatt alakítottuk át Ernával. Akkora a konyhája, hogy tán az sem csoda, hogy jobbára ott érzem csak jól magam.

Háromszor akkora, mint a hálószobánk.

Duplája a nappalinknak.

Csak kicsivel kisebb annál a helynél, ahová hajnalanta járni szoktam.

Annyi sütöm van, hogy párhuzamosan tíz tortát tudok készíteni.

És akkora lisztesládám, hogy esélyem sincs megemelni.

Jócsi bácsi Margit néninek szánt története szerint, Lajos épp egy tank tetejére mászott fel, hogy fölülről lepisztolyozza a bent ülőket. Jócsi bácsi szerint ez hősies dolog lett volna, és főleg veszélyes. Épp a felső kabinajtóval birkózott, mikor egy másik, már megnyomordott tank ki akarta löni emezt, ami szintén hősies dolog, de kevésbé veszélyes. Az irányzékkal azonban gond volt: a becélzott tank helyett Lajos bácsi fejét vitte el a lövedék. Jócsi bácsi mindig hozzátette, hogy ha az irányzék jó, akkor is elpusztul az öreg Lajos, maximum lassabban, mert ugye egy felrobbanó tank nem biztos, hogy ilyen kedvesen és gyorsan véghez vele.

Mindegy, ez úgy hazugság, ahogy van.

Akkor, amikor az ultiasztalon maradt a kulcsa, elmondta, hogy valahol foglyul ejtettek egy nőt, s mikor Lajos bácsi megerőszakolta, Józsi bácsi bosszantani kezdte, hogy milyen érzés egy olyan nőt izélni, akit két perccel azelőtt Józsi bácsi töltött tele mindenféle folyadékmal. Egész pontosan azt mondta: „Lajos, most belevered a gecimbe.” Erre Lajos bácsi dühösen kiabálni kezdett, és kiszáradva meghalt.

Aztán még néhányan beleverték Józsi bácsi gecijébe. Aztán egyszer még Józsi bácsi is – a sajátjába és másokéba egyúttal. Utána elengedték a nőt, aki nem menekült olyan gyorsam; mert nagyon fáj a lába és vérzett a feje.

Pusztán a felebaráti szeretet mondatta Józsi bácsival a tankos mesét. És valószínűleg ez adatta oda Margit néninek a jegygyűrűt is. Sőt, ez fakasztotta könnyekre részegen, mert-hogy el kellett volna hoznia azt a nőt, és elvennie feleségül.

Nem érthette azonban utol, mert csakhamar leszakította egyik lábát egy taposóakna.

Pár nap alatt megadták magukat a köröcskébe szurkált virágok a betonlapon. Mind megfagyott majd elernyed, a szalag maradt csak épen. Illetve kicsit összekelve a hótól, ami rája hullott. Nem éreztem magam boldognak.

Elmentem a biztosítóhoz, ahol apám és anyám kötvénye futott, és mint kedvezményezett elég sok pénzt kaptam. Ebből javítottam meg az autót; ebből vettem teknőcömnek egy jó nagy akvaterráriumot, és másfél évvel később ebből fizettem ki a repülőjegyemet Philadelphiába.

Két hét múlva telefonon felkeresett egy fiatalember, hogy immár elhiszem-e, mennyire érdemes biztosítást kötni. Az apám s anyám után maradt lekötött pénz kamataiból futtatam saját kötvényemet. Kedvezményezettje már Erna volt. Egy külön számláról csorgott a pénz a biztosítónak, míg fizetésem egy másikra érkezett.

Mindegy.

Bár sosem szerettem, ha összerosódnak a szálak.

Mikor az új terráriumot rendeltem a teknőcnek, s mikor három másik teknőcöt is vettem, felhívta a figyelmemet az eladó hölgy, hogy tartanak tengeri rákot is.

– Igazán? És ezt miért mondja most nekem?

– Gondoltam, érdekl.

A három új békát együtt szállásoltam el egy másik új terráriumomban. Tudható volt, hogy nem fogják sokáig bírni egymás mellett. Kicsit harapós fajta volt mind. Apám morcos morvaságát egy keselyűteknős szimbolizálta, anyám bohó, kedves, ám könnyen csípőssé váló, törekeny szarkazmusát egy kínai lágyhéjú teknő személyesítette meg, drága húgomat pedig egy fantasztikus színeken pompázó ékszerteknős, amely külön kérésemre került az országba egy orgazda rosszvoltából.

A legkisebb, s legbékésebb jószág haspáncélján a sötét pettyek nyugalmat árasztottak, és megrázó üdeségű zöld és sárgás foltok díszlegtek hátán, a hátdomborulat csúcsa köré vont ellipszisek fél centi vastag körivein. Gyönyörű volt, ahogy a húgom is. Még kis korában

kezdttem Döncinek hívni. Valójában Anett volt.

A régi, addigra hat éves cafrangos teknősöm csendesesen türte, hogy szomszédjába egy másik ház épül, három új lubickoló lakóval, sokkal intenzívebbekkel, miképp ő saját maga. A rákot nem vásároltam meg. Gondoltam, érdeklí.

A biztosítási ügynökön elgondolkodva újra betértem a virágüzletbe. Erna virágot locsolt, éppen nem akadt illeszteni valója. Megkérdeztem a nevét, és hogy hol lakik.

Meglepett volt, de megmondta.

Másnap aláírtam az életbiztosításomat, immár ismert kedvezményezettel. Adatai birtokában meglepetéssel vettem észre, hogy hét végén lesz huszonegy éves. Aztán hazaballagtam és bámultam a cafrangos békát.

– Ez a gesztenyés lófasz lesz a reggelid? – ezt kérdeztem Ernától valami reggelen.

– Mi a baj veled, te csináltad, nem?

– Igen, de nem reggel fél hétre való.

Erna beleivott a kávéjába, majd felkente a kék bögrét a fehér falra azonmód a maradék kávéval, majd rám vágta az ajtót.

Elmosogattam, kiraktam a gesztenyés lófaszt a szemétkébe, leleledáztam a falat és összesöpörtem a bögreconkokat.

Aztán az egészet beleöntöttem Erna bakancsába.

Este hozzám búj, én meg kedvesen bekötöttem a lábát és lementem helyette a boltba.

Kimentem magányos konyhámba és rajzolgatni kezdtem. Egy kétemeletes torta vázlatát készítettem el, amelynek alsó szintjén néhány eperre szerelt ezüstszínű cukortükröz díszelt, a második emelet közepéből kimagasodó, hasonló cukorgömböcske felé fókuszálva. A második emeletet méregzöld és mélykék, ívelt cikkelyek borították, az eperhabos rózsaszín alsó szinttel megmagyarázhatatlan harmóniában.

A lenti rész közepéből származott a felső, és egy centrumába épített marcipán oszlop emelte föl egy vele egyező területű marcipán korong tetején. Az alsó lap üregében lélegzetelállító mechanika helyezkedett el, amelyet szíjhajtással hozott működésbe a tortatesten kívül helyet foglaló motor. A torta felülről kapott fényt, melyet az eperszpotok a középső oszlopra tükröztek, s az, mint megannyi csóvát szórta szét, összevissza a környező falakra.

Megsütöttem a kívánt kerületű tortalapot, kimetszettem belőle a második emeletet, elkészítettem a fogaskerekeket, megformáztam a tartóoszlopot, a tartólapot. Lyukat fúrtam a szíjhajtásnak, egy leselejtezett terráriumi víztisztítóból kiszedtem a motort, megfestettem a felső szint íveit, elkészítettem az eperszpotokat és a szórógömböt.

Félelmetes látványt nyújtott. Lassú forgással pásztázta a falakat, a kék s zöld cikkelyek színe összemósódott, csak az epek fényei álltak stabilan az alsó szinten, a rózsaszín hab-alapon. Magányos voltam, szomorú, de lenyűgözött.

Aztán felhívtam Ernát, aztán meg meg vendégségbe.

Amikor Erna hason öntött kávéval, már minden sokkal nyugodtabb volt körülöttünk. Addigra már vastag fotóalbumok ácsorogtak a könyvespolc alján, a sötétbarnákban kettőnk boldog perceit idéző képekkel, a szürkékben tortáim dokumentációjával.

Addigra már láttam az Amerikának becézett országot, addigra már voltunk síelni, addigra már külön költöztek a három teknősök – anyám és apám elmarták egymás mellől magukat, a húgom türelmesen bámulta a cementből készült padkáról a történeteket, majd kirepült.

Boldogságát talán elősegítette az a vele kábé egyidős vörösfülű ékszerteknős, melyet az utcán sétálva találtam, az a kis kiszáradt jószág, melyet hozzátelepítettem. A vörösfülű, valószínűleg meguntott gazdáik által, s mindenki jobbnak látta, ha elköborol, majd csendben megfagy a tél beálltával. Ő is boldog lett a húgomtól, s mint két, ösztöneiket levetközött, megadó lény éldegéltek egymás mellett csendesesen.

Akkorra már minden szebbnek tűnt.

– Megetteted a családodat? – kérdezte sokszor Erna.

– Apám ma étvágytalan – feleltem ilyenkor. Vagy azt, hogy: – Anyám kezdi elrágni a melegítő zsinórját. Vagy: – A húgom megint turbékol.

Az a nagy víztömeg, amelyben vélhetően alkotóelemeire hullott Erna, hogy táplálja a planktont meg a tengeri rákokat (másra, értelmesebbre aligha akad mostanában módja), azelőtt igen napos hely volt.

Igen-igen jól éreztük magunkat mellette.

Erna rengeteg konyakot tudott inni, ha jó kedve volt. Amikor velem volt, általában olyanja volt neki.

Aztán egyszer merülés után elfelejtett feljönni.

Én meg lemerültem párszor utána, egyre idegesebben, és mindannyiszor feljöttem, aztán mások is csináltak ilyeneket, ők is feljöttek.

Erna úgy döntött, hogy jól érzi magát ott lent, vagy inkább sehogy. Végül nem is lett betonlap, ahová köröcskébe szurkált virágokat tehettem volna.

Erna örült a tortának. Nem ismert, s jóformán fel sem ismert, mégis eljött, s mégis örült a tortának. Gyermekeként bámulta a szétvetett fénycsóvákat, aztán alaposan megtizedelte az

epres szpotokat, s lassan kifogyott a fény a falakról. Gyomorrontásig ettük magunkat, aztán elmeséltem neki az életbiztosítást.

Meglepett volt, de elfogadta.

Akkor még csak ketten laktunk otthon, én és a taoista cafrangos teknős. Nem néztem tévét sem, és időnként elpityeredtem estefelé. Egy kicsit.

Mikor a teknőcöket megvettem, már megnyugvófélben voltam.

A húgom pár héttel később érkezett csak meg, lassan ment a csempészás. Jódarabig csak apám és anyám lakott a cafrangos mellett.

Érdekesmód a kis ékszerrel sosem pörölt egyik sem, egymással igen.

Erna, miután megette a szpotokat és néhány fogaskereket is, elment, azt mondta, találkája van valakivel. Én csak bólintottam, majd megmondtam neki a telefonszámomat.

Gondoltam, érdeklí.

•

– Tudod, milyen érzés, mikor úgy hal meg a nagyapád, hogy épp külföldön vagy és nincs módod hazajönni? – kérdezte egyszer valaki.

– Nem – feleltem.

– Szar – fejezte be a gondolatmenetet.

Ezt akkor mondta, mikor egy kicsit ivott. Nagyon ritkán ivott és nagyon kicsit. Ilyenkor nem beszélt a családjáról. A nagyapjáról beszélt egyszer.

Pont annyit mondott, amennyit fönt leírtam.

– Tudod, milyen érzés, mikor a családnak hirtelen páncélja nő? – kérdeztem egyszer Ernától.

– Nem – felelte.

– Szar – fejeztem be a gondolatmenetet.

•

Sétáltattam Balázs barátom kutyáját.

Elutaztak messzire, két hétig én voltam a felelős.

Egy Dzsoni nevű labrador volt, elhízott és reménytelenül lusta.

Minden este kapott tíz gondosan félbetört háztartási kekszlet vacsora után valamint egy fél Bounty csokit.

Lelkemre kötötték, hogy szedjem fel utána a piszkot, ha a parkban vesz erőt rajta az üríthetnék.

Természetesen megtettem mindig.

Mindig, hiszen mindig a parkban jött rá az üríthetnék. Ballagtunk Dzsonival ketten, amikor néhány gonosz, ittas fiatalember meggyanúsított azzal, hogy Dzsoniból származik a fűben tornyosuló kakapiramis, takarítsam el.

Kikértem magamnak és továbbindultam.

Aztán hátulról kaptam egy pofont, majd még egyet, aztán beledugták az orromat a ku-

tya seggébe és a számba tömték a kupac tetemes részét.

Igen-igen vidámnak tűntek emiatt.

Aztán megkérdezték, hogy egyezik-e az íze.

Mondtam, hogy legkevésbé sem.

Megnyugtattak, hogy hisznek nekem, majd továbbálltak.

Mikor Ernának elmeséltem, hogy szart ettem, s legkevésbé sem önszántamból, azt mondta, viccelek.

– Rád leheljek? – kérdeztem.

– Vagy most csókolj meg!

Hogy pontosan miért haltak meg apámék, azt lehet tudni.

Bevásárlásból jöttek hazafelé a város határából és egy szabálytalanul előző kamion telibe találta a Kocsit. A fejeiket levágta az ütközés.

Állítólag nem szenvedhettek sokat.

Nem tudom, milyen érzés, mikor lenyakaz valakit egy Scania.

Alighanem szar.

Mostanra azt hiszem, túl porózus lehet az ölelésük. Vagy a halpáncél miatt nem ér össze elől a könyökük.

Amikor a Kocsit vettük és szerelmes voltam, egyúttal tizenhat éves is.

A lány egy másik városban lakott északon. Sok levelet írt nekem, én pedig sok levelet írtam neki.

Legalább tizenöt órát csókolóztam vele összesen.

És legalább egy óráig nyalogattam a melleit.

Sosem is csináltunk olyan egyebeket, amit most baszásnak hívnék.

Sosem is öntött hason kávéval.

Gondoltam, érdeklí.

Macskapöcse paprikával ettünk halászlét, és dobozos sört ittunk hozzá. Aztán lefeküdtünk a szülei és a nagyszobában egy tömbben elcsentem tőle, meg a melleitől háromnegyed órát. Türelmetlenül szuszogott és sóhajtozott, aztán még adott úgy másfél óra csókolózást, azt mondta, sosem fogja elfelejteni. Azt hiszem, hazudott.

A negyed órát három etapban kaptam meg. Parkban voltunk és felgyűrtem a melltartóját egész a nyakáig.

Erna meglátogatott a tortám napján; a születésnapja előtt. Azóta sem tudja, miért. Aztán elment a találkára, és ettől egy kicsivel jobb lett neki.

Felhívott telefonon másnap, hogy gondolja, érdekel, tegnap szert tett egy Tamásra. És hogy nem akarna engem hitegetni, csak úgy.

Azt is mondta, hogy kis híján lecsúsztak egymásról.

Volt ugyanis pár másodperce a torta közben, amikor rám akart szert tenni.

Macskapöcse.

Hasmenése lett a sok habtól. Tamás várta a kávézóasztalnál, ő meg hasment a vécében.

Gondoltam, érdeklí.

•

Anyám még teknőc kora előtt utálta, hogy dohányzom. Lehet, hogy most is utálja. Mindig kimentem az ajtó elé, hogy ne is lássa.

Most sem dohányzom a szobában.

Apám mogorva, bámul ki keselyűorra fölül, és le akarja harapni az ujjamat, amikor a szűrőjét tisztítom.

Anyám boldogan úszkál, és csak egyszer harapott meg. Van köztük jó húsz centi apám javára.

Dönci mindig csobog, mikor a filtert tisztítom. A kis pirosfülű pedig van, hogy órákig bámulja a csobogást.

Sanyarú ifjúkora lehetett.

•

– Tudod, milyen érzés, mikor valaki kiabál veled, majd otthagy egyedül a rakparton? – kérdezte Erna, amikor virágot vettem nála egy másik lánynak.

– Nem – feleltem.

– Szar – mondta végül.

Aztán két nap múlva szert tett rám.

Meghívott sütitni a konkurrenciához. Ő ült az asztalnál, én pedig hasmentem a vécén. Indokolatlanul bántotta a gyomromat az elfogyasztott sarokház.

Nem tudom, kitől kérdezte meg a fentieket a másik lány. És nem tudom, volt-e hasmenése kiszáratva.

•

Még nem szoktam meg az itteni időmérést, mikor reggel Erna hason öntött kávéval. Forró volt, eléggé megegetett.

Előtte aludtunk, azelőtt pedig lefeküdtünk egymással. Elég jó volt.

Manapság ezt nevezném baszásnak.

Gondoltam, érdeklí.

Mostanában Erna elég sokat alszik.

Egyáltalán nem szurkál köröcskébe virágokat.

Orfikus napi teendők

Lebeg, és mélyen hordja a fejét.

Talán oka van rá.

És az étkezések között nehezen meghatározható kémiájú anyagot ereget a K10-be.

Rád leheljek?

Vagy most csókolj meg!